

Koncert porozumenia štvrtýkrát a azda naposledy

Poslucháči, ktorí 21.6.2011 prišli do košického premonštrátskeho kostola sa vďaka finančnej podpore Ministerstva kultúry (ktorá ešte neprišla, ale určite príde) stali svedkami jedinečného hudobného predstavenia dvoch speváckych zborov. Košický miešaný zbor Collegium Technicum a Dievčenský zbor Pro Musica z Nyíregyházy strhujúcim spôsobom predniesli prevažne diela z 20.storočia zo Slovenska a z Maďarska. Publikum reagovalo nadšene, ja ako organizátor som si to tiež užil. Aspoň tých 80 minút.

Mojou organizátorskou labuťou piesňou pravdepodobne bude tohtoročný Koncert porozumenia. Presnejšie povedané, bol. Lebo mám ho úspešne za sebou. Predovšetkým som chcel do svojho nového pôsobiska, Košíc dotiahnuť jedinečný dievčenský zbor Pro Musica z Nyíregyházy s ich jedinečným zbornajstrom. Szabó Dénes, zároveň famóznym učiteľ spevu na Kodályovej škole v Nyíregyháze, malý fúzatý chlapík disponuje neuveriteľnou spontánnou charizmou, podloženou neuveriteľnou skromnosťou. Spievajú tak čisto, entuziasticky a preduchovnele, ako azda žiadny spevácky zbor na svete. Skutočný anjelský chór, svetová úroveň (a tomu zodpovedajúce tituly zo svetových súťaží, množstvo pozvaní z celého sveta). Keď som ich prvýkrát počul na vlastné uši, doslova sa mi zastavil dych. Do Kapušian som ich už trikrát zavolať, spievali v každom kostole môjho "milovaného" mestečka a veru, tamojší obyvatelia (a hlavne supervzdelaní-superinteligentní učitelia ZUŠ, ktorí sa na ich koncerty neunúvali) zväčša ani netušili, čo za neskutočnú umeleckú špičku u seba až toľkokrát mali.

Teraz sa tá istá umelecká kvalita nast'ahovala do Košíc. Ohlasy boli mimoriadne. Azda väčšie, ako v Kapušianoch, čo je nakoniec pochopiteľné. Samozrejme aj Collegium Technicum na čele so skvelou pani Kanišákovou spieval na úrovni, ale Pro Musica s Dénesom, to je iná káva. Samotní technici boli vďační, že sa na projekte mohli zúčastniť. Premonštrátsky kostol sa celkom naplnil. Mohlo byť prítomných asi 150 poslucháčov. Propagácia bola intenzívna podľa mojich možností: plagáty na oficiálnych plochách aj neoficiálnych, MHD, emaily, FB, osobná agitácia, Košický Večer (komunikácia s pánom redaktorom bola výborná, vďaka), pozvánky a tlačové správy médiám (tu už to klapalo horšie, ale na dôslednejšiu prácu s médiami som nemal čas ani energiu).

Koncert sme opäť nahrávali (Vojto nesklamal, dúfam, že to natočil kvalitne), propagačné materiály z mojich textov v dobrej kvalite opäť vyrobil Vojto. Večera sa tentokrát pre hostí z finančných a organizačných dôvodov nekonala, ale aspoň som im zabezpečil olovrant (štyri kilá fornetty, 60 zákuskov a hektolitre minerálky) a bagety do autobusu. Maďarskí hostia sa mohli zložiť, prezliecť sa a oddychnúť si v košickej maďarskej škole, za čo pani učiteľke Andrei a pani riaditeľke ďakujem. Sponzorské teraz predstavovalo 0,00 eur:) nuž ďakujem Slovenským elektrárňam (ahoj Miki) aspoň za predchádzajúcu podporu starších akcií. Aspoň že som zo vstupného mohol platiť občerstvenie a kvety... Na kvety by som vlastne bol zabudol, keby si moja dobrovoľná pomocníčka Andrea už počas koncertu nebola spomenula a nebola poslala svoju kolegyňu pre ne. Pomoc moja kamaráta Roba spočívala vo fotení počas koncertu (vďaka mu, niektoré zábery fakt vyšli). Andrea mi pomohla s prekladom textu o Collegium Technicum do maďarčiny a so starostlivosťou o hostí z Nyíregyházy, kúpila minerálku a zabezpečila roznos plagátov na neoficiálne miesta, roznos pozvánok a "usporiadateľskú službu" dvoch milých dievčat za mierne vreckové.

Inak príprava a organizácia spočívala na mojich pleciciach. Najhoršie bolo, že nikde som sa nemohol cítiť ako doma, nemal som automaticky nárok ani na pohár vody. Zákusky, ktoré pani v Mincukrárni oproti divadlu ani poriadne nezabalila, fornetti a bagetti som vláčil sám. Ešte aj víno som stihol kúpiť pre Dénesa v ochutnávke pri Maratóncovi, kde som kedysi často chodieval na pohárik. Napokon som sa dostal do neuveriteľného časového a organizačného stresu, predovšetkým tesne pred koncertom a po koncerte. Nevedel som, kde mi hlava stojí, v nikom som nenachádzal skutočnú oporu, ocitol som sa na pokraji paniky a nervového zrútenia. Ale všetko sa skončilo aj tak dobre, všetko som zvládol, všetko som stihol.

Ešte aj peňaženka sa našla... Áno, v tom neskutočnom chaose som zabudol peňaženku s ťažkými eurami a hlavne všetkými dokladmi v maďarskej škole a zároveň sa mi vybila baterka v mobile. To už bol vrchol všetkého a povedal som si, dost! Stačilo toľko zúfalého šialenstva. Bolo dost fanatického entuziazmu. Chcem mať pokojnejší život. Ale koncert bol super. Stálo to za to, hoci azda naposledy.

Tamás Horkay, štvrtok 23. júna 2011 15:16